

XII

Най послѣ, настѣпи отдавно желанія за трѣгване — 25 Декемврий, — день свѣтъль въ религиозно отношение и тържественъ за насъ, защото въ този день опълченцитѣ напущаха ненавистната зелено-дрѣвска позиция и отиваха да се жертвуватъ за свободата на България. Въ утрото, когато всички православни християни, по звука на камбанитѣ, себираха въ Божия храмъ, опълченцитѣ себираха за походъ противъ враговетѣ на християнството. Още слънцето не бѣше изгрѣло, когато дружината бѣше готова и чакаше само заповѣдъ за трѣгване. Казвамъ слънцето не бѣше изгрѣло, защото се виждаше, че днесъ, въ този двойно тържественъ день, то щѣше да ни грѣе и топли съ своитѣ зимни лъчи. Това бѣше едно добро прѣдзнаменование. Не се мина много врѣме, когато на истокъ надъ хоризонта се показа прѣзъ багряния облакъ — слънцето, което моментално распрати своитѣ лъчи по земята и освѣти бѣлия дебелъ снѣгъ. — Чудна и величественна картина прѣдставляваше въ това врѣме окръжаващата ни природа! Всѣка свѣжина, освѣтена отъ слънчевитѣ лъчи, имаше блѣсъкътъ на най хубавия брилянтъ! Отъ тоя блѣсъкъ зрѣнието на чловѣка се уморяваше и той неволно трѣбваше да търси нѣкоя тъмна точка, на която да спре погледътъ си за почивка.

— „Въ Ружье“! се раздаде командата на дружинния командиръ. — „Въ Ружье!“ подеха командата ротнитѣ командири

Опълченцитѣ же готови съ торбитѣ на гърбъ, като дѣца заприпкаха и заскачаха къмъ своитѣ другарки „кримки“. Наистина, пушката кринка бѣ най любимия — нераздѣленъ другаръ на опълченеца. Той не лицемѣрно искаваше своята любовъ къмъ нея, като я гладеше и милваше, като че ли тя бѣше живо същество.

— Ти, „кримке“, ще ми послужишъ да отиѣмъ за падналитѣ при Стара-Загора и Шипка другари, нѣжно и, като че ли умоляюще, шепнеш нѣкой опълченецъ на своята вѣрна любима другарка „кримка“.